

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΩΤΗΡΗ ΦΕΛΙΟΥ

ΑΡΟΤΡΟΡΑΙΟΝ

THE SOTIRIS FELIOS COLLECTION

A P O T R O P A I O N

Ileana Arnaoutou
Despina Charitonidi
Anna Gonzalez Noguchi
Natalia Manta
Ariadne Strofylla

Curated by Ismene King

Η Μυρσίνη Φ. μου μίλησε για την Ισμήνη Κίνγκ και τις δημιουργίες της. Βιαζόμουνα, άκουγα και δεν άκουγα τι μου έλεγε, όταν όμως είδα το γλυπτό της εντυπωσιάστηκα.

Αυτή η «επαφή» ήταν η αφετηρία για να φτιαχτεί το σκηνικό της έκθεσης από την Ισμήνη Κίνγκ, με τις πέντε εξαιρετικές δημιουργίες των Ιλεάνας Αρναούτου, Anna Gonzalez Noguchi, Ναταλίας Μαντά, Αριάδνης Στροφύλλα και Δέσποινας Χαριτωνίδη.

Γλύπτριες (από το ρήμα της αρχαίας ελληνικής «γλύφω») και κεραμίστριες (από το ρήμα της αρχαίας ελληνικής κεράννυμι - αναμειγνύω, ανακατεύω -) με τη δημιουργική τους φαντασία, έπλασαν και μας δείχνουν τα έργα τους που είναι φανερό - για εμένα - πως έχουν ως προέχον σύμβολο τη ΔΩΡΕΑ του ταλέντου τους αλλά και την ΕΠΙΜΟΝΗ στη δημιουργία τους.

Η Νύφη της Ιλεάνας Αρναούτου, έχει κάτι από την Ελλάδα του Ελύτη «... Που με σιγουριά πατάει στη θάλασσα» (ΗΛΙΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ).

Το *One only one* της Anna Gonzalez Noguchi κάνει για μένα εικόνα τους στίχους από τον ΜΙΚΡΟ ΝΑΥΤΙΑΟ «... στο στήθος μου όπου φάνηκε η Ελλάδα η δεύτερη».

Το PHOENIX της Ναταλίας Μαντά, νομίζω ότι μου λέει με τον τρόπο του - χαμηλόφωνα - το «Όμορφη και παράξενη πατρίδα, ωσάν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα» (Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΗΛΙΑΤΟΡΑΣ).

Ο Μίτος της Αριάδνης Στροφύλλα, θα μπορούσε να μου δίνει τον μίτο μίας περιπλάνησης στην Ελλάδα «την Ελλάδα που με ταξιδεύει πάντοτε» (ΗΛΙΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ).

Το *Unlikely places* της Δέσποινας Χαριτωνίδη, μου φέρνει στο νου και στα μάτια μου το «Μες στις πέτρες άνθισα και μεγάλωσα» (ΤΑ ΠΑΘΗ - ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ).

Σωτήρης Φέλιος, για «Την άλλη Αρκαδία»

Myrsini F. spoke to me about Ismene King and her creations. I was impatient, only half-listening to what she was saying, but when I saw her sculpture, I was captivated.

It was that “encounter” that put me on the path that led to Ismene King staging this exhibition of five exceptional creations by Ileana Arnaoutou, Anna Gonzalez Noguchi, Natalia Manta, Ariadne Strofylla and Despina Charitonidi.

Sculptors (*glyptries* – derived from the ancient Greek verb “γλύφω”: to carve, to chisel, to sculpt) and ceramicists (*keramistries*, in the original sense of the verb “κεράννυμι”: to mix, to blend) with their creative imagination, they have made and share with us works where it is obvious – to me – that the prevailing symbol is the GIVING of their talent and their COMMITMENT to their creation.

The Bride by Ileana Arnaoutou has something of Odysseus Elytis' Greece “... That stands with certainty upon the sea” (Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ - SUN THE FIRST).

One only one by Anna Gonzalez Noguchi is a perfect illustration of the verse from THE LITTLE MARINER, “... in my breast where the second Greece appeared”.

PHOENIX by Natalia Manta seems to be whispering, in its way, “I've never seen a homeland more strange and beautiful than this one that fell to my lot” (ΗΛΙΟΣ Ο ΗΛΙΑΤΟΡΑΣ - THE SOVEREIGN SUN).

Mitos (Thread) by Ariadne Strofylla, could be the thread I follow on a walkabout around Greece, “that Greece that always takes me on a journey” (SUN THE FIRST).

Unlikely places by Despina Charitonidi brings to my mind the line “I grew and flowered among the stones” (THE PASSION – AXION ESTI) so vividly that I can almost see it.

Sotiris Felios, for “The other Arcadia”

Σημείωμα Επιμελήτριας

Η έκθεση «Αποτροπαίον» αποτελεί πρόσκληση για μια αναφορά στο οικείο μας κεραμικό ακροκέραμο, ως βάση για την εξερεύνηση εννοιών γύρω από την προστασία.

Το ακροκέραμο είναι ένα δομικό και διακοσμητικό αντικείμενο, τοποθετημένο στο τέλος μιας σειράς από κεραμίδια στην σκεπή ενός σπιτιού ή κτηρίου. Σκοπός του είναι να καλύψει το κενό κάτω από τα κεραμίδια, κλείνοντας έτσι τη δίοδο σε μορφές ζωής που θα μπορούσαν να βλάψουν τους κατοίκους του σπιτιού.

Η προστατευτική σημασία του ακροκεράμου ενισχύεται, από την αρχαϊκή εποχή, με ανάγλυφες μορφές και παραστάσεις, οι οποίες λειτουργούν ως ευχές ή φυλαχτά που αποτρέπουν το κακό. Παρατηρούμε συχνά φυτικές μορφές ως αναφορές στην ανάπτυξη της φύσης και της ψυχής, ή δεήσεις για την απόκτηση πλούτου και ευμάρειας. Παρατηρούμε, ακόμα, ανθρωπομορφικές απεικονίσεις θεοτήτων και μυθικών πλασμάτων, όπως η Γοργώ/Μέδουσα, που με το βλέμμα της πέτρωνε εχθρούς, Σειρήνες με φτερά πουλιού και κορμό γυναίκας, και λεοντόμορφες Σφίγγες. Τα σύμβολα αυτά, στην αρχαιότητα, κοσμούν ιερά κτήρια, ταφικά μνημεία, καθώς και οικίες, και λειτουργούν στη φαντασία των ανθρώπων αποτροπαϊκά, διώχνοντας δηλαδή το κακό, και προστατεύοντας από τους «εχθρούς», τρομοκρατώντας τους με την τερατώδη διαφορετικότητα τους, ενώ παράλληλα προειδοποιούν για την ευθραυστότητα της ζωής και την ανθρωπινή θνητότητα, ως *memento mori*.

Τα συμβολικά αυτά αντικείμενα παραμένουν, μέχρι σήμερα, ως ίχνη του μυθικού μέσα στο αστικό περιβάλλον, συνδέοντας την Αθήνα του σήμερα με την αρχαιότητα. Περιπατώντας κανείς στο κέντρο της πόλης, ανακαλύπτει νεοκλασικά κτήρια διατηρημένα, αλλαγμένα, ή επηρεασμένα από τη φθορά του χρόνου, όμως έντονα κοσμημένα με στοιχεία εμπνευσμένα από την αρχαιότητα, όπως τα κεραμικά ακροκέραμα στις σκεπές τους, των οποίων η χρησιμότητα έχει πλέον μετατραπεί σε διακόσμηση, όμως διατηρούν τις συμβολικές ανάγλυφες μορφές τους.

Από την αρχή της περιόδου της πανδημίας που διανύουμε, η λέξη «προστασία» έχει υπάρξει εξαιρετικά συχνή και δραστική. Παράλληλα, η σχέση μας με την Οικία και με ότι περιλαμβάνεται σε αυτή, εξελίσσεται σε μια σχέση έντονης οικειότητας και σημασίας, καθώς βιώνουμε την οικία με τον αρχέγονο ρόλο της, ως καταφύγιο. Είναι ίσως τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά στην ζωή μας, η στιγμή που ο χώρος και τα αντικείμενα που επιλέγουμε να μας περιβάλλουν, ο τρόπος που τα χειριζόμαστε, η συμπεριφορά και ο τρόπος που σχετιζόμαστε με το σώμα μας και με τα σώματα των άλλων, είναι αναπόσπαστα από την ιδέα της υγείας, της θνητότητας και της επιβίωσης. Είναι ίσως τώρα η στιγμή που τα σύμβολα και τα ίχνη του υπερφυσικού, που κοσμούν τις οικίες και την πόλη, είναι πιο ισχυρά, μέσα από τις προστατευτικές ιδιότητες που τους αποδίδουμε, σύμφωνα με το σύστημα πεποιθήσεων του καθενός μας.

Η έκθεση «Αποτροπαίον» είναι μια έκθεση εικαστικών έργων, όπου ο πηλός αποτελεί κεντρικό υλικό, δημιουργώντας μια φανταστική σχέση ανάμεσα στη σύγχρονη πρακτική της γλυπτικής με πηλό, και εκείνη των τεχνιτών κεραμοπλαστικής της αρχαιότητας.

Πέντε εικαστικοί καλούνται να δημιουργήσουν έργα, αντλώντας έμπνευση από την ευρύτερη έννοια του ακροκεράμου. Μέσα από τα έργα τους εξερευνώνται οι έννοιες της προστασίας, της φροντίδας, της τρωτότητας και της συνέχισης της ζωής. Παράλληλα, διερευνάται η σχέση με την Οικία - ως πραγματικό ή μεταφορικό, ενσώματο περιβάλλον, ως εστία που κρατά μνήμες, ως σημείο συνάντησης και αλληλεπίδρασης μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού, καθώς και ως χώρος όπου τα στοιχεία χρησιμότητας και διακόσμησης είναι αλληλένδετα και έντονα συνδεδεμένα με την προστασία, την ιδιωτικότητα και την απομόνωση. Τέλος, μέσω των έργων της έκθεσης, πραγματεύεται η σχέση με το υπερφυσικό, το υβριδικό και το τερατώδες, ως αρχέτυπα έκφρασης επιθυμίας ή αποτροπής, και τους τρόπους με τους οποίους η σχέση αυτή αποτελεί συνδετικό κρίκο μεταξύ ανθρώπων και πολιτισμών, μέσα από τα στοιχεία του οικιακού και του αστικού τους περιβάλλοντος.

Ισμήνη Κινγκ

Curator's note

The exhibition "Apotropaion" is an invitation to relate to a familiar object, the ceramic antefix, as the basis for an exploration of notions around protection.

An antefix is a structural and ornamental object, placed at the end of a row of roof tiles on a house or a building. By covering the opening under the roof tiles, it prevents forms of life from entering the house and harming the residents.

The protective function of the antefix, during the archaic period, was enhanced by relief imagery, which operated as wishes or talismans to ward off evil. We observe representations of plant forms, as a reference to the growth of nature and the soul, as well as to wealth and prosperity. We also observe anthropomorphic figures of deities and mythical beings such as the Gorgon/Medusa, whose gaze would turn enemies into stone; Sirens, who bore bird wings and a woman's chest; and lion-bodied Sphinxes. Throughout Greek antiquity, these images decorated sacred architecture, funerary monuments as well as households, as 'apotropaic' amulets, to ward off evil. They were thought to protect from enemies, terrifying them with their fearsome otherness, while they warned about the fragility of life and human mortality, as a form of *memento mori*.

These symbolic objects remain, to this day, as traces of the mythical within the urban environment, bridging the contemporary city of Athens with its ancient ancestor. Walking around central Athens nowadays, one will discover neoclassical buildings, preserved, changed or struck by the forces of time and decay, yet highly decorated with elements inspired by the Greek antiquity, such as ceramic antefixes, whose functionality has turned into ornamentation, yet they maintain their symbolic imagery.

Since the beginning of the pandemic, "protection" has become a word of immense potency and occurrence. Meanwhile, our connection with the Home, and the elements related to it, is evolving into a relationship of intense intimacy and importance, as we experience it through its primordial role of a refuge. It is perhaps now, more than ever in our lifetime, that the space and the objects that we choose to surround ourselves with, the way we handle them, our behaviour and the way we relate to our body and the bodies of others, are inextricable to the notions of health, mortality and survival. It is perhaps now, that symbols and traces of the supernatural, which ornament our homes and the city, could feel most powerful, through the protective powers we attribute to them, according to the belief system each of us follows.

"Apotropaion" is ultimately an exhibition of artworks, where clay is the principal material, drawing an imaginary link between the contemporary sculptural practice of working with clay and the ceramic makers of antiquity.

Five artists are invited to create works, which draw inspiration from the broader significance of the antefix. Their works investigate notions of protection, care, vulnerability and the continuation of life. Equivalently, the relationship with the Home is explored, as a physical or a metaphorical, embodied space, as a hearth that holds memory, as a point of exchange between the internal and the external, and a space where the elements of functionality and ornamentation are intertwined and hold a strong relation to protection, privacy and isolation. Finally, the relationship with the supernatural, the hybrid and the monstrous, is explored, as an archetype for the expression of desire or aversion, and the ways that this relationship provides a link between diverse individuals and cultures, appearing in elements of their domestic and urban environment.

Ismene King

Αποτρόπαια

Ο φόβος του θανάτου ορίζει διαχρονικά την ανθρώπινη σκέψη και πράξη. Από τις απαρχές του πολιτισμού η τέχνη κλήθηκε να παράξει μορφές έμπλεες δύναμης, ικανές να αποτρέπουν το κακό. Θεραπεύοντας μια πανανθρώπινη και ζωτική ανάγκη 'αποτρόπαια' κάθε λογής βρίσκονται παντού, συνιστώντας πολύπλοκα συστήματα αναφοράς που συχνά καθορίζουν την εικόνα παραδοσιακών -και όχι μόνον- πολιτισμών. Και είναι πραγματικά άξιο προσοχής πως η αρχαία ελληνική τέχνη που λάτρεψε όσο καμιά τις εικόνες εδώ στάθηκε τόσο φειδωλή, δημιουργώντας δύο μόνον μορφές που ανταποκρίνονται στον διττό, αποτροπαϊκό και συγχρόνως φυλακτήριο, ρόλο: τον ορθωμένο φαλλό και το γοργόνειο.

Ο πρώτος ως ανεικονικό σύμβολο, όρθια πέτρα, άγαλμα υπερφυσικού φαλλού σε στύση ή ιθυφαλλική ερμαϊκή στήλη σημαίνει τα όρια του δημόσιου χώρου και αποτρέπει την εισβολή, διαδηλώνοντας την απειλητικά αρσενική υπεροχή των υπερασπιστών του, ενώ ως φυλαχτό, 'κρυμμένο' στη σφαίρα του ιδιωτικού, διασφαλίζει την σεξουαλική ρώμη του κατόχου, αποτρέποντας τον εφιάλητη της ανικανότητας.

Το δεύτερο, το κομμένο κεφάλι της Γοργόνας Μέδουσας, η μάσκα του θανάτου, 'δεινόν δερκόμενη', εκπέμποντας από τα ορθάνοιχτα μάτια της μαύρο φως, πετρώνει όποιον την αντικρύζει. Αποτυπωμένο στα αετώματα, στις μετόπες και στα ακροκέραμα των ναών, αλλά και στις ασπίδες των πολεμιστών, κρεμασμένο στο στήθος της θεάς προμάχου και στους θώρακες των ανδρών, αναρτημένο στα τείχη των πόλεων, το γοργόνειο υπόσχεται όλεθρο στους εχθρούς και σωτηρία στους υπερασπιστές, και γίνεται το κατ' εξοχήν φυλαχτό του αρχαίου κόσμου.

Η δύναμη του βλέμματος στοιχειώνει το υπερφυσικό: το 'κακό μάτι' παραλύει και σκοτώνει, το ματόχαντρο, ό,τι απόμεινε από τα μάτια της γοργόνας, σώζει αυτόν που το φορά... Στις μεταλλάξεις της μορφής του γοργόνειου αποτυπώνεται η ουσία της ελληνικής αντίληψης για την τέχνη: Η γοργόνα έρχεται τον 7ο προχριστιανικό αιώνα από την ανατολή. Με το πρόσωπο-μάσκα χαρακωμένο από ρυτίδες, παραμορφωμένο σε μια ζώδη γκριμάτσα, το στόμα ορθάνοιχτο γεμάτο σουβλερά δόντια, με φίδια αντί για μαλλιά, είναι το μόνο άξιο αυτού του χαρακτηρισμού τέρας της αρχαίας τέχνης. Ωστόσο στα χέρια του Φειδία το αρχαϊκό τέρας δίνει την θέση του σε μια φουσκομάγουλη καρικατούρα που, τελειώνοντας ο 5ος αιώνας, θα εξαθρωπιστεί τελείως. Ο Πλάτων διδάσκει πως η ομορφιά δυναμώνει τα φτερά της ψυχής, η τραγωδία ανιστορεί μέγιστα πάθη 'ηδυσμένω λόγω' και η τέχνη υπακούει στον νόμο της 'καλής αλλοίωσης'. Το κάλλος λυτρώνει το τέρας, ο άνθρωπος μπορεί να ελευθερωθεί από τον φόβο...

Τον 19ο αιώνα ανθοκόρες και νεραϊδες θα εμφανιστούν στη θέση των γοργονείων στα δαντελωτά ακροκέραμα των νεοκλασικών σπιτιών. Στο νεοελληνικό κράτος που αναδύεται οι αρχαιοπρεπείς μορφές γίνονται αποτρόπαια της πρόσφατης μνήμης στο όνομα ενός μέλλοντος που ελπίζει στα κλέη των προγόνων, χωρίς ωστόσο να είναι έτοιμο να διδαχτεί από το ήθος τους...

Αγγελική Κοτταρίδη, Δρ Αρχαιολόγος

Apotropaion

The fear of death has been a defining factor in human thought and action since time immemorial. From the earliest days of civilisation, art has been called upon to produce forms brimming with power, capable of averting evil. Healing a universal and vital need, apotropaic symbols of all kinds can be found everywhere, acting as complex reference systems that often define the picture of traditional - and not only - cultures. And it is indeed remarkable that ancient Greek art, which loved images more than any other, has been so frugal in this instance, creating only two forms that perform that dual - apotropaic and protective - role: the erect phallus and the *gorgoneion*.

The former, as an aniconic symbol, upright stone, a statue of a supernatural erect phallus or an ithyphallic herma, denotes the boundaries of public space and prevents invasion, demonstrating the threateningly male predominance of its defenders, while, as an amulet, hidden in the sphere of the private, it safeguards the sexual prowess of its owner, deflecting the nightmare of impotence.

The latter, the severed head of the Gorgon Medusa, the mask of death, "seeing evil", radiating black light from her wide-open eyes, turns anyone who gazes upon her into stone. Depicted on the gables, the metopes and the antefixes of temples, as well as on warriors' shields, suspended over the breast of Promachos goddess Athena and the chests of warriors, adorning the fortification walls of the cities, the *gorgoneion* promises devastation to the enemy and salvation to the defenders, and becomes the quintessential amulet of the ancient world.

The power of the gaze haunts the supernatural: the "evil" eye paralyses and kills, the blue "eye" bead, what remained of the gorgon's eyes, saves whomever wears it... The transmutations of the figure of the *gorgoneion* capture the essence of the Greek approach to art: The gorgon arrives from the East in the 7th century BC. With a face-mask lined with wrinkles, disfigured in an animalistic grimace, mouth wide open and crammed full of sharp teeth, with snakes in the place of hair, it is the only monster of ancient art worthy of the term. However, in the hands of Phidias, the archaic monster gives way to a fat-cheeked caricature that, by the end of the 5th century, has become entirely humanised. Plato teaches that beauty strengthens the wings of the soul, tragedy narrates grand passions, "sweetened words", and art obeys the law of "beautiful transformation". Beauty redeems the monster, and man can be free of fear...

In the 19th century, flower maidens and fairies appear in the place of the gorgons on the latticed antefixes of neoclassical houses. In the modern Greek state that is emerging, archaic forms become the *apotropaia* of recent memory in the name of a future that appeals to the glory of its ancestors, without, however, being prepared to learn from their ethos...

Angeliki Kottaridi, Archaeology PhD

Ιλέανα Αρναούτου
Ileana Arnaoutou

Η Νύφη

2021

υαλωμένος πηλός υψηλής θερμοκρασίας και σίδηρο
200 x 70 x 100 εκ.

The Bride

2021

glazed stoneware clay and mild steel
200 x 70 x 100 cm.

Η **Ιλεάνα Αρναούτου** γεννήθηκε το 1994. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών Slade School of Fine Art του University College London στο Λονδίνο, από όπου απέκτησε τον προπτυχιακό τίτλο BA(Hons) το 2017. Το 2018 ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στην Ιστορία της τέχνης στο University College London, με ειδίκευση στη σεξουαλικότητα, το τραύμα και την ψυχανάλυση. Μέσο της είναι πρωτίστως η ζωγραφική, αλλά και η γλυπτική. Είναι συν-ιδρύτρια του Athens Open Studio, ενός ανοιχτού εργαστηρίου στην Αθήνα που εστιάζει σε ερευνητικές και εκπαιδευτικές μεθόδους που βασίζονται στην εικαστική πρακτική. Έχει λάβει υποτροφίες από το Artworks (Πρόγραμμα Υποστήριξης Καλλιτεχνών Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος), το Ίδρυμα Schilizzi και το University College London. Έχει πάρει μέρος σε διάφορες ομαδικές εκθέσεις, στο *Οικειότητα: Μία σύγχρονη τυραννία*, του 61ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης στο MOMus (διαδικτυακά), την *Back to Athens: International Art Festival*, και *Exposition 1* στο Athens Open Studio. Τα έργα της είναι μέρος ιδιωτικών συλλογών. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ileana Arnaoutou was born in 1994. In 2017, she graduated from the Slade School of Fine Arts with a BA(Hons) in Fine Art in 2017, and in 2018 from University College London with an MA in Art History, specializing in sexuality, trauma and psychoanalysis. Her work mainly focuses on painting, drawing and sculpture. Ileana is a co-founder in Athens Open Studio, an artist-run space in Athens focusing on practice-led inquiry and education. She has received scholarships and fellowships from Artworks SNF Artist Fellowship Program, the Schilizzi Foundation and University College London. Ileana has exhibited works at *Intimacy: A modern tyranny*, as part of the 61st Thessaloniki Film Festival at MOMus (online), *Back to Athens: International Art Festival*, and *Exposition 1* at Athens Open Studio; and her works are part of private collections. She lives and works in Athens.

Anna Gonzalez Noguchi

One only one

2021

υαλωμένα κεραμικά πλακίδια και αλουμίνιο επεξεργασμένα με αμμοβολή

94,5 x 48,5 x 4 εκ.

One only one

2021

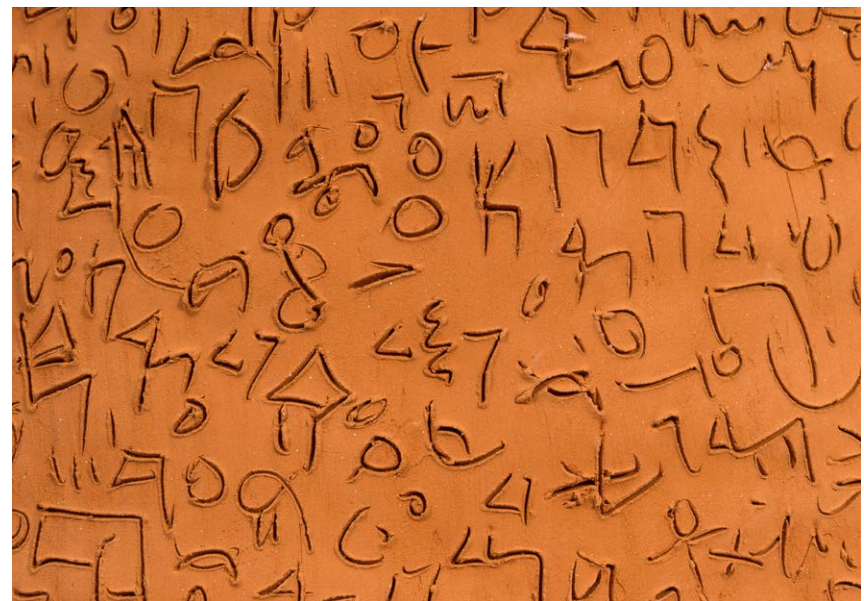
sandblasted glazed ceramic tiles, sandblasted aluminium

94.5 x 48.5 x 4 cm.

Η **Anna Gonzalez Noguchi** γεννήθηκε το 1992. Ολοκλήρωσε το προπτυχιακό της, BA Sculpture, στο University of Brighton (2011-2014) και το μεταπτυχιακό της, MA Sculpture, στο Royal College of Art (2016-2018). Έχει λάβει τα βραβεία Gilbert & Bayes Trust και Eaton Art Fund. Πρόσφατες συμμετοχές της σε εκθέσεις περιλαμβάνουν: *Under the Volcano* στο Studio Block M74, Πόλη του Μεξικού (2020), *NEW FOUND LAND* στο Caustic Coastal Salford, UK (2019), *To The Core* στο White Crypt, Λονδίνο (2018), *Nomadic Vitrine* στο Recent Activity, Birmingham (2018). Η Anna δουλεύει με ένα ευρύ φάσμα υλικών και μεθόδων, όπως τα κεραμικά, η επεξεργασία ξύλου στον τόρνο και το μέταλλο. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Anna Gonzalez Noguchi was born in 1992. She completed a BA in Sculpture at University of Brighton (2011-2014) and a MA in Sculpture at Royal College of Art (2016-2018). She is a recipient of the Gilbert & Bayes Trust and Eaton Art Fund. Her recent exhibitions include *Under the Volcano* at Studio Block M74, Mexico City (2020), *NEW FOUND LAND* at Caustic Coastal Salford, UK (2019), *To The Core* at White Crypt, London (2018), *Nomadic Vitrine* at Recent Activity, Birmingham (2018). Anna works in a range of materials and processes including ceramics, wood turning and metal work. She lives and works in Athens.

Ναταλία Μαντά
Natalia Manta

PHOENIX
2021
τερακότα και μέταλλο
180 x 68 x 68 εκ.

PHOENIX
2021
terracotta and metal
180 x 68 x 68 cm.

Η **Ναταλία Μαντά** γεννήθηκε το 1994. Εισήχθη σύμφωνα με τις ειδικές διατάξεις της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών για εξαιρετικά ταλέντα στην νεαρή ηλικία των 16 ετών, προτού ολοκληρώσει το Λύκειο. Στο δεύτερο χρόνο των σπουδών της έλαβε βραβείο γλυπτικής στην Ιταλία. Σπούδασε υπό τον παγκοσμίως φήμης γλύπτη Γιώργο Λάππα. Αμέσως μετά την απόκτηση του πτυχίου της από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, έκανε την πρώτη ατομική της έκθεση στη Γκαλερί Καππάτος στην Αθήνα. Επίσης τα έργα της εκτέθηκαν στη Διεθνή Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης της Αθήνας Art Athina το 2018 και το 2019 από την ίδια γκαλερί. Εργάστηκε για τρία χρόνια ως βοηθός καθηγητή στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Επιπλέον, είναι κάτοχος Μεταπτυχιακού Εικαστικών Τεχνών από την ίδια Σχολή. Για την παραγωγή των έργων της μεταχειρίζεται υλικά όπως το μέταλλο, οι φωτοευαίσθητες επιφάνειες, το μάρμαρο και πηλός. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις, παγκόσμια projects καθώς και σε live παραστάσεις και συναυλίες δημιουργώντας αυτοσχεδιαστικά live visuals. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Natalia Manta was born in 1994. She was admitted under the special provisions in the Athens School of Fine Arts for extraordinary talents at the early age of 16, before completing high school. In her second year of studies she received the prestigious sculpture award in Italy. She studied under the world renowned sculptor Giorgos Lappas. Immediately after receiving her degree in Fine Arts with honors she proceeded to have her first solo exhibition at Kappatos Gallery in Athens. She also exhibited her works at the International Contemporary Art Fair of Athens Art Athina in 2018 and 2019 with the same gallery. She worked for three years as an assistant professor at the Athens School of Fine Arts. Moreover she has an MFA in Visual Art from the same Academy. For the creation of her artworks, she uses a range of materials such as metal, photosensitive surfaces, marble and clay. She has taken part in numerous group exhibitions, international art projects and several performance acts creating improvisational live visuals. She lives and works in Athens.

Αριάδνη Στροφύλλα
Ariadne Strofylla

Μίτος
2021
πηλός υψηλής θερμοκρασίας επεξεργασμένος με εξωθητή
μεταβλητές διαστάσεις

Mitos
2021
extruded stoneware clay
dimensions variable

Πλακάκια 1&2
2021
κεραμικά πλακίδια χαμηλής θερμοκρασίας, χρωματιστοί μπαντανάδες
μεταβλητές διαστάσεις

Tiles 1&2
2021
earthenware tiles, coloured slips
dimensions variable

Η **Αριάδνη Στροφόλλα** γεννήθηκε το 1995. Είναι εικαστικός και κεραμίστρια, απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών της Γλασκώβης, με πτυχίο BA(Hons) στη Ζωγραφική και τη Χαρακτική. Η δουλειά της επικεντρώνεται στην προσέγγιση παραδοσιακών διακοσμητικών τεχνικών με τα σύγχρονα χρηστικά και γλυπτικά κεραμικά. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις όπως η *Serving Off Matter* και η *Exposition 1*, στο Athens Open Studio, και έχει κάνει την ατομική της έκθεση *Ελληνίδα Μάνα* στο Χώρο Τέχνης «9 ENNEA». Από το 2018 διδάσκει κεραμική σε αρχάριους στο Mum Social Club και άλλους δημόσιους και ιδιωτικούς οργανισμούς. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ariadne Strofylla was born in 1995. She is a visual artist, working primarily in ceramics and drawing. She graduated from The Glasgow School of Art with a BA(Hons) Fine Arts: Painting and Printmaking. Her work focuses on bridging traditional decorative techniques with contemporary functional and sculptural ceramics. She has participated in various group shows such as *Serving Off Matter* and *Exposition 1* at Athens Open Studio, and has had her solo show *Greek Mother* at 9 ENNEA Art Space. Since 2018, she has been teaching pottery classes for beginners at Mum Social Club and other public and private establishments. She lives and works in Athens.

Δέσποινα Χαριτωνίδη
Despina Charitonidi

Unlikely places

2021

υαλωμένη πορσελάνη, ακονισμένες μπετόβερρες, αλουμίνιο
μεταβλητές διαστάσεις

Unlikely places

2021

glazed porcelain, sharpened iron rods, aluminium
dimensions variable

Η **Δέσποινα Χαριτωνίδη** γεννήθηκε το 1991. Το 2011 έγινε δεκτή στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Ρώμης (Accademia di Belle Arti di Roma) όπου σπούδασε παραδοσιακή γλυπτική. Το 2013 μετέφερε τις σπουδές της στη Σχολή Καλών Τεχνών της Ουτρέχτης (Hogeschool voor de Kunsten Utrecht) όπου ολοκλήρωσε τις σπουδές της με κύριο άξονα την εγκατάσταση και την performance. Η δουλειά της Δέσποινας περιλαμβάνει ποικίλα μέσα, όπως η γλυπτική με πηλό και μέταλλο, και οι δράσεις/περφόρμανς, ανάλογα με τη θεματική του κάθε έργου. Το έργο της έχει παρουσιαστεί, μεταξύ άλλων, στο Παλαιό Ελαιουργείο της Ελευσίνας (στο πλαίσιο της Ελευσίνας Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης για το 2021), 2018, στο Hydra School Projects 2020, στο Neu Now Online European League των Ινστιτούτων Τέχνης, 2016, στο Centraal Museum της Ουτρέχτης στο Hoog Catharine (Project One Light Stand) Ολλανδία, 2015 και στο MACRO (Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Ρώμης - Artisti Nomadi Project), 2013. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Despina Charitonidi was born in 1991. In 2011 she was admitted to the Academy of Fine Arts of Rome (Accademia di Belle Arti di Roma) where she studied traditional sculpture. In 2013 she transferred her studies to the Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, where she completed her studies with a focus on installation and performance. Despina works in a variety of media, including ceramics and iron rods as sculpting materials, as well as performance, according to the subject of each work. Her work has been presented, among others, at the old Eleusis Oil Mill (as part of the Eleusis European Capital of Culture for 2021), 2018, at Hydra School Projects 2020, at the Neu Now Online European League of Art Institutes, 2016, at the Centraal Museum of Utrecht in Hoog Catharine (Project One Light Stand) Netherlands, 2015 and at MACRO (Museum of Contemporary Art of Rome - Artisti Nomadi Project), 2013. She lives and works in Athens.

Συλλογή Σωτήρη Φέλιου
Aprotropaion

Ιλεάνα Αρναούτου
Anna Gonzalez Noguchi
Ναταλία Μαντά
Αριάδνη Στροφύλλα
Δέσποινα Χαριτωνίδα

9 Ιουνίου – 11 Σεπτεμβρίου 2021
16 Φωκίωνος Νέγρη

ΕΚΘΕΣΗ

Διοργάνωση
Ίδρυμα «Η άλλη Αρκαδία»
Επιμέλεια
Ισμήνη Κιγκ
Συντονισμός
Δάφνη Πολίτη
Γραφιστικές Εφαρμογές
Paskalidis Ψηφιακές Εκτυπώσεις
Φωτισμός Έκθεσης
Γιώργος Τσιτσίκος

Ευχαριστούμε πολύ την Νεφέλη Παπακυριακοπούλου
για τη συνδρομή της.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια
Δάφνη Πολίτη
Κείμενα
Σωτήρης Φέλιος
Ισμήνη Κιγκ
Αγγελική Κοτταρίδη
Σχεδιασμός
Δανάη Σαργολόγου
Μεταφράσεις
Δάφνη Καψάλη
Φωτογράφιση έργων & έκθεσης
Κωνσταντίνος Καραβατέλλης
Εκτύπωση
Γ. Κωστόπουλος Γραφικές Τέχνες ΑΕ

ISBN: 978-618-84364-2-8

©για την έκδοση: Ίδρυμα «Η άλλη Αρκαδία»

©για τα έργα: οι εικαστικοί

©για τα κείμενα: οι συγγραφείς

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του παρόντος έργου εν όλω ή
εν μέρει, με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, χωρίς προηγούμενη
γραφική άδεια του Ιδρύματος «Η άλλη Αρκαδία».

felioscollection.gr

The Sotiris Felios Collection
Aprotropaion

Ileana Arnaoutou
Despoina Charitonidi
Anna Gonzalez Noguchi
Natalia Manta
Ariadne Strofylla

9 June – 11 September 2021
16 Fokionos Negri

EXHIBITION

Organisation
"The other Arcadia" Foundation
Curator
Ismene King
Coordination
Daphne Politi
Printed Graphics
Paskalidis Digital Printing
Exhibition Lighting
George Tsitsigkos

We want to thank Nefeli Papakyriakopoulou
for her contribution.

CATALOGUE

Editing
Daphne Politi
Texts
Sotiris Felios
Ismene King
Angeliki Kottaridi
Creative Design
Danae Sargologou
Translations
Daphne Kapsali
Photographs of the artworks & exhibition
Constantinos Caravatellis
Printing
Kostopoulos Printing

ISBN: 978-618-84364-2-8

©for the publication: "The other Arcadia" Foundation

©for the artworks: the artists

©for the texts: the authors

Any reproduction of the present work or parts of it, by any means
or procedure, is prohibited without the prior written consent
of "The other Arcadia" Foundation.

